

VÝSTAVY / AUSSTELLUNGEN / EXHIBITIONS

ZÁMEK KLENOVÁ

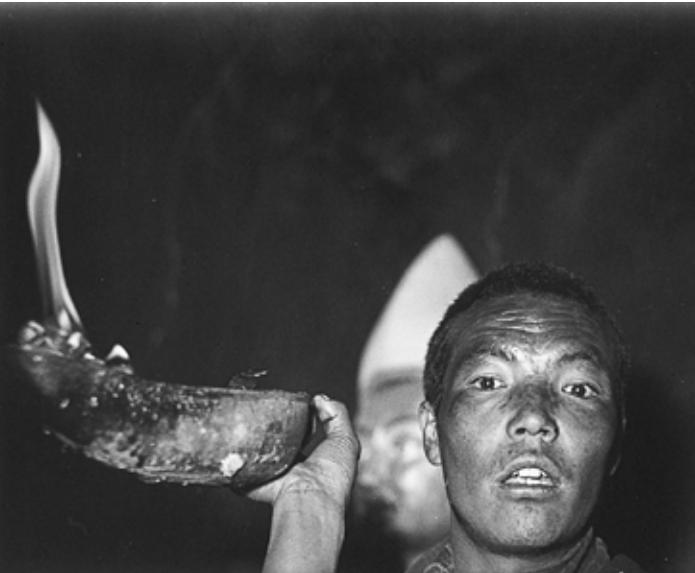
Vzpomínky na Tibet / Erinnerungen an Tibet / Recalling Tibet Josef Vaniš a Vladimír Sís / Fotografie

4. 7.–1. 8. 2010, vernisáž v sobotu 3. 7. v 15 hod.

Pro výstavu bylo nově nazvětšováno více než 200 unikátních fotografií pořízených Josefem Vanišem a Vladimírem Sísem v Tibetu v roce 1954 a 1955. Režisér Vladimír Sís (1925–2001) a kameraman Josef Vaniš (1927–2009) byli v r. 1953 vysláni Čs. armádním filmem do Číny natočit dokumentární film o stavbě silnice vedoucí z provincie S’čchuan do hlavního města Tibetu Lhasy. Do Tibetu se dostali v době osudového zlomu – již po čínské anexi, ale s ještě zachovalou určitou formou politické, náboženské a kulturní autonomie. Během natáčení filmovou kamerou pořídili i stovky fotografických záběrů. Zatímco celovečerní dokumentární film Cesta vede do Tibetu, který v roce 1955 získal cenu za dokument na festivalech v Benátkách a v Karlových Varech, se nedochoval, z pořízených negativů bylo pro plzeňskou výstavu vybráno a nově nazvětšováno 190 černobílých a 30 barevných záběrů.

Snímky zachycují tibetské realie, z nichž většina byla později zničena nebo zcela změněna: církevní památky, náboženské obřady, život prostých Tibetanů, světských i náboženských hodnostářů, venkovská sídla i města jako Kandze, Džomda, Chamdo, Derge, Riwoche… Téměř polovinu snímků tvoří záběry pořízené ve Lhasě – jak ve městě, tak v paláci Potala, chrámu Džókang, či v letní dalajlámově rezidenci Norbulingka. Kolekce obsahuje i portréty tehdy devatenáctiletého XIV. dalajlámy Tändzina Gjamccho, s nímž se autoři osobně setkali poprvé na slavnosti ve městě Čhamdo v srpnu 1954.

Kolekci vytvořilo Občanské sdružení Prophoto ve spolupráci s Národním památkovým ústavem, územním odborným pracovištěm v Plzni. Zvětšeniny byly zhotoveny klasickým způsobem na barytové podložce a galerijně adjustovány Radovanem Koderou a Přemyslem Řepou.

Světloňoš v chrámu Džókhang ve Lhasě

• Für die Ausstellung wurden mehr als 200 einzigartige Fotografien aus Tibet, aufgenommen von Josef Vaniš und Vladimír Sís in den Jahren 1954 und 1955, neu vergrößert. In 1953 wurden Regisseur Sís (1925–2001) und Kameraman Vaniš (1927–2009) von dem Tschechoslowakischen Armee-Filmkorps nach China entsendet, um dort einen Dokumentarfilm über den Bau einer Strasse von Sichuan zur tibetischen Hauptstadt Lhasa zu filmen. Sie erreichten Tibet in der Zeit eines wichtigen Umbruches – nach der Annexion durch China, aber noch mit einer gewissen Form der politischen, religiösen und kulturellen Autonomie. Während den Dreharbeiten machten sie auch Hunderte von Fotografien. Ihr abendfüllender Dokumentarfilm Der Weg Führt nach Tibet (1955 Dokumentarpreise in Venedig und Karlsbad) ist leider nicht erhalten geblieben, aber für die Ausstellung in Pilsen wurden 190 Schwarzweiß- und 30 Farbnegative ausgewählt und neu vergrößert.

Die Fotografien zeigen Aspekte des Lebens in Tibet, von denen viele mittlerweile zerstört oder ganz verändert wurden: religiöse Denkmäler und Zeremonien, das Leben einfacher Tibetaner, weltliche und kirchliche Funktionäre, ländliche Residenzen und Städte wie Kardze, Jomda, Chamdo, Derge, Riboché… Fast die Hälfte aller Fotos stammen aus der Hauptstadt – sie wurden in der Stadt so wie im Potala-Palast, im Jokhang-Tempel und in der Sommerresidenz des Dalai Lama, Norbulingka, aufgenommen. Die Sammlung enthält auch Portraits des damals neunzehnjährigen XIV. Dalai Lama Tendzin Gyatsho, den die Autoren persönlich bei einem Fest in der Stadt Chamdo im Jahr 1954 kennen lernten.

Die Sammlung wurde von der Prophoto Assoziation, in Zusammenarbeit mit der Pilsner Dienststelle des Nationalen Denkmalinstituts, fertiggestellt. Die neuen Vergrößerungen wurden auf klassischem Barytpapier gedruckt und von Radovan Kodera und Přemysl Řepa für die Ausstellung präpariert.

• For this exhibit, more than 200 unique photographs taken in Tibet in 1954 and 1955 by Josef Vaniš and Vladimír Sís were re-enlarged and reprinted. In 1953, director Vladimír Sís (1925–2001) and cinematographer Josef Vaniš (1927–2009) were sent to China by the Czechoslovak Army Film Corps in order to shoot a documentary on the construction of a highway from Sichuan to the Tibetan capital of Lhasa. The two arrived in Tibet at a crucial period in the country’s history – after its annexation by China but at a time when it still enjoyed a certain form of political, religious, and cultural autonomy. While filming the documentary, they also took hundreds of still photographs. Their feature-length documentary The Road Leads to Tibet (which won the 1955 documentary prizes at the Venice and Karlovy Vary film festivals) has not been preserved, but for the Pilsen exhibition surviving negatives were used to reprint 190 black-and-white and 30 color photographs. The photographs capture aspects of Tibetan life and daily rituals, much of which was later destroyed or completely transformed: religious monuments and rituals, the life of average Tibetans, religious and secular officials, towns and rural residences such as Kandze, Jomda, Chamdo, Derge, Riwoche… Almost half of the photographs were taken in Lhasa – both in town as well as in the Potala Palace, at the Jokhang Temple, and at the Dalai Lama’s residence of Norbulingka. The collection also includes portraits of the then-nineteen-year-old fourteenth Dalai Lama, Tenzin Gyatso, whom the filmmakers met personally at a festival in the town of Chamdo in August 1954. The collection of photographs was put together by the Prophoto civic association, in collaboration with the National Heritage Institute’s Pilsen office. The enlargements were printed on baryta paper and prepared for the exhibition by Radovan Kodera and Přemysl Řepa.

SÝPKA KLENOVÁ Started 2010 / laureáti cen Start Point 2009 / Start Point 2009 Preisträger / Start Point 2009 laureates

13. 6.–26. 7. 2009

Anders Grønlien (NOR): Cyklobren, 2010, inkjet/forex

Daniel de Roo (NLD): „Lauf der Dinge I“ (Běh věcí I / The Way Things Go I), 2010, instalace/installation

V loňském roce se výstavy diplomových prací evropských akademií Start Point zúčastnili zástupci 33 škol z 15 zemí. Kromě ceny pro vítěze bylo uděleno i několik čestných uznání a cena Galerie Klatovy / Klenová. Osm oceněných umělců tak bylo v průběhu letošního jara pozváno na měsíční rezidenční pobyt. Kromě vítězky Sereny Korda (RCA London), které galerie vydává autorskou knihu, to budou Anders Grønlien (AVU Praha), Jenni Toikka (KUVA Helsinki), Verena Seibt & Clea Stracke (AdBK München), Sybren de Boer (HKU Utrecht), Daniel de Roo (GRA Amsterdam) a držitel Ceny Galerie Klatovy / Klenová Christoph Meier (AdBK Wien). Všichni zúčastnění se představí novými projekty, které vytvořili během rezidence na Klenové a které ukazují jejich nejnovější tvorbu v nových kontextech. Projekt je podpořen grantem Ministerstva kultury ČR. **www.startpointprize.eu**

• In 2008, nahmen Vertreter von 33 Schulen aus 15 Ländern an der Start Point Ausstellung für Diplomarbeiten von Studenten an Europäischen Kunstakademien teil. Außer dem Hauptpreis wurden auch mehrere Lobenden Erwähnungen und ein Preis der Galerie Klatovy / Klenová erteilt. Die acht Preisträger wurden dann im Lauf dieses Jahres zu einer monatlangen Residenz eingeladen. Alle Teilnehmer präsentieren ihre neuen Projekte, die sie während ihrer Residenz in Klenová geschaffen haben, und zeigen ihre neuesten Arbeiten in neuen, unabhängigen Zusammenhängen. Das Projekt würde unterstützt von einem Grant des Tschechischen Kunstministeriums. Neben Hauptpreisträgerin Serena Korda (RCA London), für wem die Galerie auch einen Katalog herausgibt, sind dies Anders Grønlien (AVU Praha), Jenni Toikka (KUVA Helsinki), Verena Seibt & Clea Stracke (AdBK München), Sybren de Boer (HKU Utrecht), Daniel de Roo (GRA Amsterdam) und der Preisträger des Galerie Klatovy / Klenová Preises, Christoph Meier (AdBK Wien).

• Last year, the representatives of 33 schools from 15 countries participated in the Start Point exhibition of graduate works from European academies. In addition to a main prize the awards included several honorable mentions and a Galerie Klatovy / Klenová Prize. Over the course of this spring, the eight prize winners were invited to attend a monthly residency. All participants will present new projects, created during their residency at Klenová, showing their latest work in new and independent contexts. The project is funded by a grant from the Czech Ministry of Culture. In addition to main prize winner Serena Korda (RCA London), for whom the gallery is also publishing a catalogue, the other participating artists are Anders Grønlien (AVU Praha), Jenni Toikka (KUVA Helsinki), Verena Seibt & Clea Stracke (AdBK München), Sybren de Boer (HKU Utrecht), Daniel de Roo (GRA Amsterdam) and the Galerie Klatovy / Klenová Prize holder Christoph Meier (AdBK Wien).

GALERIE U BÍLÉHO JEDNOROŽCE V KLATOVECH

Milan Kunc Amor a Psyché / Amor und Psyche / Amor and Psyche

16. 5.–25. 7. 2010

Není mnoho českých umělců, kteří se podíleli na formování nějakého důležitého světového směru. Jedním z nich je Milan Kunc, jeden z představitelů návratu figurativního obrazu v 70. letech minulého století po období, kdy internacionální scéně dominovaly konceptuální tendence. To ostatně mohl sám zažít jako žák Josefa Beyuse a Gerharda Richtera na düsseldorfské akademii, kde byla klasická malba považována za zcela překonaný a neaktuální projev. V té době už měl za sebou téměř čtyři ročníky pražské akademie, vyloučení kvůli údajnému nedostatku talentu a následnou emigraci do SRN v roce 1969. Na přelomu 70. a 80. let pak založil spolu s dalšími dvěma spolužáky Čechem Janem Knapem a Němcem Peterem Angermannem (ten měl v Klatovech výstavu Ioni) skupinu Normal, která s německými Neue Wilde či italskou transavantgardou spoluutvářela podobu postmoderního malířství. Proti vážnosti všech, kteří v umění viděli nástroj revoluční proměny světa, postavili humor, proti zakódovanému jazyku světa umění tradiční obrazovou řeč. Ale především to bylo dráždivé spojení výsostně malířské kvality, britkého intelektu, díky kterému si svůj postoj dokázali suverénně teoreticky obhájit, a něčeho zdánlivě pokleslého: banality, idyly, kýče. První desetiletí Kuncovy tvorby se neslo ve znamení „trapného realismu“

Milan Kunc, Akt, 1982

a „ost-popu“, jakési východoevropské parafráze pop artu, v níž pracoval se symboly komunistické ideologie. Ironie se však z jeho obrazů stále více vytrácela, aby posléze dospěl k osobní verzi klasicismu, kde kritické hledisko ustoupilo pozitivním obsahům a obraz zbaven všech mimovýtvárných aspektů se stal estetickým zážitkem an sich.

• Nur wenige tschechische Künstler haben zu der Entwicklung einer wichtigen internationalen Kunstbewegung beigetragen. Einer von ihnen ist Milan Kunc, ein Vertreter der Rückkehr der figurativen Malerei in den siebziger Jahren des 20. Jahrhunderts, eine Zeit, in der die internationale Kunstszene von konzeptuellen Tendenzen beherrscht wurde. Als Student von Joseph Beuys und Gerhard Richter an der Düsseldorfer Akademie, wo die klassische Malerei als eine überholte und unzeitgemäße Kunstform galt, hatte Kunc übrigens die Gelegenheit, diese Tendenzen persönlich zu erleben. Er hatte schon vier Jahre an der Prager Akademie, die er wegen angeblichen Mangels an Talent verlassen musste, und die nachfolgende Emigration 1969 nach Westdeutschland hinter sich. Um die Wende der 80er Jahre gründeten er und zwei weitere Mitschüler, der Tscheche Jan Knap und der Deutsche Peter Angermann (Angermann hatte letztes Jahr eine Ausstellung in Klatovy), die Gruppe „Normal“, die zusammen mit den deutschen „Neuen Wilden“ und der italienischen Avantgarde die postmoderne Malerei bildete. Ihren Humor richteten sie gegen die Ernsthaftigkeit jener, die die Kunst als Instrument der revolutionären Verwandlung der Welt verstanden, ihre traditionelle Bildsprache richteten sie gegen die verschlüsselte Sprache der Kunstwelt. Das wichtigste war jedoch die provokative Kombination malerischer Qualität, scharfen Intellekts – dank dieser konnten sie ihre Haltung souverän auf theoretischer Ebene verteidigen – und etwas, das auf dem ersten Blick als geistig anspruchslos erschien: Banalität, Idylle, Kitsch. Das erste Jahrzehnt Kunc’ Malerei verlief unter dem Zeichen des „Peinlichen Realismus“ und „Ost-Pop“, eine osteuropäische Version von Pop Art, die mit den Symbolen der kommunistischen Ideologie arbeitete. Mit der Zeit rückte jedoch die Ironie mehr und mehr in den Hintergrund bis Kunc letztendlich eine persönliche Version der klassischen Malerei entwickelte, in der der kritische Standpunkt positiven Bildern wich und das Bild – von allen außervisuellen Aspekten befreit – sich in ein ästhetisches Erlebnis an sich verwandelte.

• Few Czech artists have contributed to the development of an important international art movement. One such artist is Milan Kunc, a representative of the return of figurative painting in the 1970s at a time when the international

scene was dominated by conceptual tendencies. In fact, Kunc had the chance to experience this conceptual period personally as a student of Joseph Beuys and Gerhard Richter at the Düsseldorf academy, where classical painting was considered outdated and a style of the past. At the time, he had already spent nearly four years studying at the Prague academy, had been expelled because of his alleged lack of talent, and had subsequently emigrated to West Germany in 1969. In the late 1970s and early ’80s, he and two fellow students – fellow Czech Jan Knap and Germany’s Peter Angermann (who had an exhibition in Klatovy last year) – got together to form “Normal,” an art group which together with Germany’s “Neue Wilde” and the Italian avantgarde, helped to shape postmodern painting. Their humor ran counter to the earnestness of those who saw art as a tool for the revolutionary transformation of the world, and their traditional approach contrasted with the coded language of the art world at the time. Most important, however, was the provocative combination of painterly quality, sharp intellect (thanks to which they were able to defend their approach on the theoretical level), and something seemingly lowbrow: banality, idyll, kitsch. The first decade of Kunc’s artworks have been described as “embarrassing realism” and “Ost-Pop” – a kind of East European version of pop art working with communist symbols. Over time, however, Kunc began to work less and less with irony, eventually arriving at a personal version of classical painting in which the critical point of view is replaced by positive contents and the image, relieved of all non-visual aspects, becomes an aesthetic experience in and of itself.

Venku / Draussen / Outdoors

Umění ve veřejném prostoru v jihozápadních Čechách a Dolním Bavorsku 1990–2010 / Kunst im öffentlichen Raum in Südwest-Böhmen und Niederbayern 1990–2010 / Art in public spaces in southwest Bohemia and Lower Bavaria 1990–2010

1. 8.–26. 9. 2010, vernisáž v sobotu 31. 7. v 15 hod.

Vedle mnoha jiných kategorizací se umění vždy dělilo i podle toho, zda bylo primárně určeno pro privátní potřebu nebo naopak do veřejného prostoru. V té druhé oblasti mělo kromě estetické dimenze i celou řadu dalších funkcí: reprezentovalo objednavatele a vyjadřovalo jeho společenský statut, odráželo charakter vládnoucí moci a její interpretaci historie, pointovalo veřejná prostranství atd. Umění ve veřejném prostoru zahrnuje širokou škálu nejrůznějších projevů. Dříve to byla zejména výzdoba chrámů a dalších významných budov, sochy světců na veřejných prostranstvích a hřbitovní sochařství, později převládly pomníky či pamětní desky a po druhé světové válce také volné monumentální sochařství, dekorující náměstí či – obzvláště u nás – nová sídliště. Před rokem 1989 byl u nás veřejný prostor zcela pod kontrolou státu a tedy výrazem vládnoucího režimu. Byla povolena pouze určitá témata od určitých umělců, zároveň však stát vyhradil na uměleckou výzdobu novostaveb poměrně vysoké finanční prostředky. Po roce 1989 se situace změnila. Státní zakázky téměř zcela přestaly, ovšem brzy se objevili noví objednavatelé, vedle měst zejména z oblasti neziskového sektoru, stejně jako tomu bylo před rokem 1948, kdy většinu pomníků a pamětních desek inicioval nejrůznější spolký. A také nová vlna úkolů, zejména vztaženým k dlouho zamlčované historii, tedy připomínky osvobození západní části země americkou armádou, třetího odboje, roku 1968… Začaly se také hledat nové formy pomníku, neboť realistická socha se svými konotacemi na estetiku preferovanou před rokem

KALENDÁŘ

Sobota 3. 7. v 15 hod., Zámek Klenová

Vernisáž výstavy VZPOMÍNKY NA TIBET,
Josef Vaniš a Vladimír Sís, fotografie

Pátek 23. 7. v 19 hod., Hrad Klenová

Koncert LUBOŠ POSPÍŠIL A BOHUMIL ZATLOUKAL

Pátek 30. 7. v 17 hod., Kostel sv. Vavřince

Vernisáž výstavy VÁCLAV GATARIK / Proměny času, proměny materiálu

Sobota 31. 7. od 15 hod., GUBJ

Vernisáž výstavy UMĚNÍ VE VEŘEJNÉM PROSTORU...

Sobota 31. 7. od 15 hod., Hrad Klenová

KLAUNSKÉ ODPOLEDNE PRO DĚTI

Ve vyznačený čas vypraven autobus z Klatov ze zastávky U hradě, návrat po akci.

PŘIPRAVUJEME NA SRPEN

Sobota 7. 8. od 15 hod., Sýpka Klenová

Vernisáž výstavy VÝBĚR II / Asociace profesionálních fotografů

Sobota 7. 8. od 17 hod., Zámek Klenová

Vernisáž výstavy LA STRADA 2010

Neděle 8. 8. od 15 hod., Hrad Klenová

JAZZOVÝ FESTIVAL PETRA VOLNÉHO

Sobota 14. 8. od 19 hod., Hrad Klenová

Koncert skupiny ROHÁČI

Sobota 21. 8. od 13 hod., Hrad Klenová

Zábavné odpoledne RYTÍŘI NA HRADĚ

1989 přestala korespondovat s vizuálním světem současnosti a s obecným vývojem umění. A konečně se objevily i nové typy sochařských souborů, související s oživením sochařských symposií a se zakládáním sochařských parků. Výstava, reprizovaná na začátku příštího roku v Kunstvereinu v Pasově, bude konfrontovat na nejvýznamnějších příkladech z příhraničních regionů situaci v České republice a v Německu, kde zůstala vývojová kontinuita zachována. Projekt byl podpořen z programu EU Cíl 3, ČR-Bavorsko.

• Neben den vielen Kategorien in die man die Kunst aufteilen kann, gab es immer noch einen Weg, Kunstwerke zu kategorisieren, und zwar nach dem, ob ein Kunstwerk hauptsächlich für Privatzwecke oder für den öffentlichen Raum bestimmt war. Diese zweite Sorte von Kunstwerken hatte nicht nur ihre ästhetische Dimension, aber diente auch einer ganzen Reihe von anderen Zwecken: solche Kunst sollte den Auftraggeber repräsentieren und seinen Sozialstatus äußern, den Charakter der regierenden Macht und ihre Interpretation der Geschichte ausdrücken, oder einen öffentlichen Platz zieren. Kunst im öffentlichen Raum beinhaltet eine Vielfalt von verschiedenen Kunstwerken. Früher wurden hauptsächlich Kirchen und andere wichtige Gebäude verziert, oder es waren Friedhofsskulpturen und Statuen der Heiligen, später überwiegen Denkmäler und Gedenktafeln und, nach dem Zweiten Weltkrieg, monumentale Skulpturen auf Marktplätzen – ganz besonders in der Tschechoslowakei – neuen Wohnsiedlungen. Vor 1989 war der öffentliche Raum in der Tschechoslowakei ganz unter der Kontrolle des Staates, und daher Ausdruck des Regimes. Nur bestimmte Themen waren erlaubt und nur von bestimmten Künstlern. Zur gleichen Zeit aber reservierte der Staat hohe finanzielle Summen für die künstlerische Ausstattung von Neubaugebieten. Nach 1989 hat sich diese Situation geändert. Staatsaufträge verschwanden fast komplett, aber bald erschienen neue Auftraggeber: Städte und gemeinnützige Vereine. Dieser Stand der Dinge widerspiegelte die Situation vor 1948, als die meisten Denkmäler und Gedenktafeln von verschiedenen Vereinen gestiftet wurden. Es gab auch eine neue Welle von Aufträgen, insbesondere in Bezug auf lang verschwiegene historische Ereignisse: Erinnerungen an die Befreiung Westböhmens durch die amerikanische Armee, der dritte Widerstand, das Jahr 1968... Man fing auch an, neue Formen von Denkmälern zu suchen, denn die realistische Ästhetik der kommunistischen Zeit korrespondierte nicht mehr mit der visuellen Welt der Gegenwart und der allgemeinen Entwicklung der Kunst. Letztendlich erschienen auch neue Arten von Skulpturengruppen im Zusammenhang mit der Wiederbelebung von Skulpturensymposien und der Gründung von Skulpturenparcs.

Anhand wichtigen Beispielen aus der Grenzregion vergleicht die Ausstellung (welche Anfang nächsten Jahres auch im Kunstverein Passau erscheinen wird) die Situation in der Tschechischen Republik mit der Situation in Deutschland, wo die Kontinuität der Kunstentwicklung erhalten blieb. Das Projekt wurden aus dem Ziel 3 der EU (Tschechien–Bayern) gefördert.

• In addition to many other forms of categorization, art has always been classified on the basis of whether it was made primarily for private consumption or whether it was intended to be displayed in public. Besides aesthetics, other important functions played by art in this second category include its role in representing the patron or commissioner of the work and his social status, reflecting the character of the ruling power and its interpretation of history, and accentuating public space. Art in public space covers a wide range of diverse approaches to art. In the past, such art primarily included decorations on churches and other important buildings, statues of saints on public squares, or cemetery

statuary; in later times, the dominant form of public art was monuments or memorial plaques – joined after the Second World War by monumental statues on public squares or (especially in Czechoslovakia) new housing estates. Before 1989, public space in Czechoslovakia was entirely under the control of the state, meaning that it held up a mirror to the regime. Only certain topics were allowed and only from certain artists. At the same time, however, the state set aside quite large sums of money for the artistic decoration of new construction projects. This situation changed after 1989. Government commissions almost completely vanished, although soon new patrons appeared on the scene – besides municipalities, these included non-profit organizations. This state of affairs thus mirrored the situation before 1948, when most monuments and memorial plaques had been commissioned by a diverse range of public associations. And so a new wave of commissions appeared, in particular works related to long-repressed chapters in our history: memorials to the liberation of the western part of the country by the American army, monuments to the “Third Resistance,” 1968... This era was also marked by the search for new approaches to memorials and monuments, since with its pre-1989 aesthetic connotations the realistic sculpture reflected neither the visual world of the present-day nor current developments in art. There also appeared new types of sculptural groups in relation to the revival of sculptural symposia and the establishment of sculpture parks.

KOSTEL SV. VAVŘINCE

Václav Gatarik Proměny času, proměny materiálu / Andere Zeiten, andere Materialien / Changing times, changing materials

31. 7.–30. 9. 2010, vernisáž v pátek 30. 7. v 17 hod.

Galerie Klatovy / Klenová představí od 31. července 2010 v barokním interiéru kostela svatého Vavřince v Klatovech výběr z díla česko-německého sochaře, kreslíře, malíře, grafika Václava Gatarika, nepřehlédnutelné osobnosti české emigrace 70tých let.

Stěžejní část expozice tvoří soubor převážně dřevěných rozměrných plastik nazvaných „Lidská zahrada“, následují též kamenné i keramické objekty, řešící nekonečná témata lidských vztahů, charakterů, vlastností... Výstava nazvaná „Proměny času, proměny materiálu“ je zatím nejobsáhlejší přehlídkou autorova mnohovrstevnatého díla, v této podobě zatím v Čechách neprezentovaného. Kurátorkou výstavy je Mgr. Naďa Potůčková

• Am 31. Juli 2010 in der Barockkirche des Heiligen Laurentius in Klatovy eröffnet Galerie Klatovy / Klenová eine Ausstellung ausgewählter Werke des deutsch-tschechischen Bildhauers, Zeichners, Malers und Grafikers Václav Gatarik, eine unüberschaubare Persönlichkeit der tschechischen Emigration der siebziger Jahre. Der Schwerpunkt der Ausstellung ist eine Gruppe von überwiegend hölzernen Plastiken mit dem Namen „Menschen Garten“. Andere Werke aus Stein und Keramik beschaffen sich mit den endlosen Themen menschlicher Beziehungen, Charakter, Eigenschaften... „Andere Zeiten, Andere Materialien“ ist die bisher umfassendste Ausstellung dieses vielfältigen Autors, dessen Werke nie zuvor in solcher Form in Tschechien erschienen sind. Kuratorin ist Naďa Potůčková.

Václav Gatarik, Figury z lidské zahrady

• Starting on 31 July 2010 in the baroque interior of the Church of St. Lawrence in Klatovy, Galerie Klatovy / Klenová presents a selection of works by Czech-German sculptor, draughtsman, painter, and printmaker Václav Gatarik, a leading Czech émigré artist of the 1970s. The exhibition's main focus is a collection of the artists' wooden sculptures called “Men's Garden,” followed by stone and ceramic objects addressing eternal themes of human relations, character, attributes... “Changing Times, Changing Materials” is the most extensive exhibition so far by this multifaceted artist, whose work has never before been shown in this form in the Czech Republic. Exhibition curator is Naďa Potůčková

KONCERTY, AKCE

23. července od 19.00 hodin, Hrad Klenová

Luboš Pospíšil a Bohumil Zatloukal

„Se svým naléhavým přednesem nemá u nás mezi zpěváky konkurenci,“ napsal v recenzi na Pospíšilovo best of album publicista Leoš Kofroň. Luboš Pospíšil zahájil svou hudební pouť v roce 1969 v řadách populárního C&K Vocalu a brzy se stal jeho nejoblíbenějším členem. V létě 2007 se Pospíšil a jeho věrný souputník Bohumil Zatloukal obklopili o dvě až tři generace mladšími muzikanty a připravili materiál pro znamenitou desku Příznaky lásky. Na Klenové vystoupí duo Luboš Pospíšil a Bohumil Zatloukal.

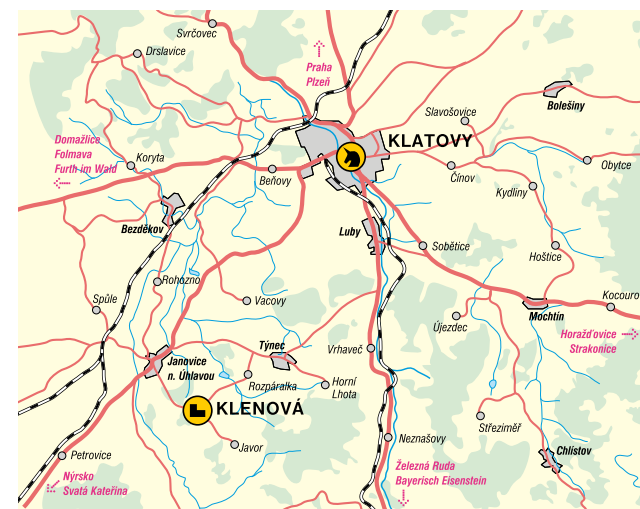

31. července od 15.00 hodin,

Hrad Klenová

Klaunské odpoledne pro děti

Balónková show pro velké i malé diváky, klauni, veselé písničky, povídaní. Děti se mohou přímo účastnit programu. Klauni modelují z balónek zvířátka, figurky a všeelijaké jiné věci. Doporučujeme!! Nadšené ohlasy z jiných míst jejich vystoupení!!

GALERIE KLATOVY / KLENOVÁ

KLATOVY – GALERIE U BÍLÉHO JEDNOROŽCE

út–ne / di–so / tu–su 10–12, 13–17

KLENOVÁ – HRAD, ZÁMEK, GALERIE

Červenec–srpen / po–ne 9–12, 12.30–18

Září / út–ne 9–12, 12.30–17

Hrad a zámek Klenová, 340 21 Janovice n. Úhlavou

tel. (00420) 376 392 208 • e-mail: info@gkk.cz • www.gkk.cz

Galerie U Bílého jednorožce, Náměstí míru 149/I, 339 01 Klatovy

tel./fax: (00420) 376 312 049 • klatovy@gkk.cz

PROGRAM

červenec 2010

juli

july

